

Erin Wattová

17+

*Povešť problémovej
superstar mu napraví
len jediné - normálny vzťah*

Keď je to nadôzaj

YOLIO

Erin Wattová

Keď je to naozaj

Preložila
Denisa Jahičová

YOLi

Erin Wattová

Keď je to naozaj

Preložila Denisa Jahičová

YOLI

Erin Watt
WHEN IT'S REAL

Copyright © 2017 WHEN IT'S REAL by Erin Watt

Translation © 2022 by Denisa Jahičová

Cover design © 2022 by Emília Jesenská

Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8257-5

Pre Margo.

*Lúbili sme ta, kým si si kúpila túto knihu,
a ľúbime ťa ešte viac po tom,
čo si nám pomohla vybrúsiť z nej drahokam.
Ďakujeme, že si našou redaktorkou,
priateľkou a že nás povzbudzuješ.*

1

ON

„Prosím ťa, povedz mi, že všetky tie dievčatá sú naozaj plnoleté.“

„Všetky sú plnoleté,“ zopakujem poslušne svojmu manažérovi Jimovi Tolsonovi.

Pravdupovediac, nemám ani potuchy, či sú všetky plnoleté. Keď som sa včera večer vrátil zo štúdia, párty už bola v plnom prúde. Od nikoho som si nepýtal preukaz, rovno som si vzal pivo a pustil sa do reči s niekoľkými nedočkavými babami, ktoré tvrdili, že moju hudbu milujú natoľko, že si ju spievajú aj v spánku. Znelo to ako pozvánka, ale nemal som záujem. Kamoš Luke ma ich zbavil, a ja som potom prechádzal domom a uvažoval, či vôbec poznám aspoň štvrtinu ľudí, čo sa ku mne votreli.

Nakoniec som sa dopočítal, že poznám maximálne sedem ľudí.

Jim stisne už aj tak úzke pery a sadne si na pohovku oproti mne. Leží tam bezvedomé dievča, preto sa musí uhniezdiť na konci. Jim mi kedysi povedal, že najväčší problém spolupráce s mladými rockermi je vek ich fanúšičiek. Vidím na ňom, aký je nervózny, že si musel sadnúť k pubertiačke v bikinách.

„Túto vetu si pamätaj, keď sa ťa na to dnes opýta bulvár,“ varuje ma Jim.

„Beriem to na vedomie.“ A čo ešte beriem na vedomie? Že dnes by som sa mal vyhýbať akýmkoľvek miestam, kde sa dá natrafiť na celebritu. Nemám náladu na senzáciových fotografov.

„Ako to šlo včera v štúdiu?“

Prevrátim oči. Akoby Jim nezavolať technikovi zo štúdia, len čo som odišiel, a nedal si prehrať svoju skladbu. „Vieš veľmi dobre, ako to šlo. Nanič. Vlastne ešte horšie. Mám pocit, že aj štekajúca čivava by dala vokály lepšie než ja.“

Zakloním sa a pomasírujem si hrdlo. S hlasivkami nič nemám. S Jimom som si ich dal pred pár mesiacmi skontrolovať u doktora. Ibaže tónom, ktoré včera vydávali, niečo... chýbalo. Moja hudba mi v poslednom čase pripadá nijaká.

Od posledného albumu som nenahrал nič, čo by stálo za reč. A ani neviem, v čom konkrétne tkvie problém. Či za to môžu texty, rytmus alebo melódie. Všetko i nič, a žiadny ladiaci program mi s tým nedokáže pomôcť.

Prejdem prstami po šiestich strunách gibsonky. Určite mi z tváre viditeľne srší zúfalstvo.

„Pod', trochu sa prejdeme.“ Jim kývne bradou k dievčine. Vyzerá, že tvrdo spí, ale mohla by to iba predstierať.

S povzdychom odložím gitaru na vankúš a vstanem.

„Netušil som, že sa rád prechádzaš po pláži, Jim. Nemali by sme si navzájom citovať verše z básní, kým ma požiadaš o ruku?“ zavtipkujem. Má však pravdu – od tej fanúšičky by sme sa mali trochu vzdialiť. Nechceme, aby nejaké utárané dievča vytrúbilo bulváru, že mám tvorivý blok. Aj bez toho som im poskytol dosť materiálu na písanie.

„Videl si najnovšie čísla zo sociálnych médií?“ Jim zdvihne mobil.

„Tú otázku myslíš vážne?“

Zastavíme pri zábradlí na terase. Kiežby sme mohli zísť až dole na pláž, ale tá je verejná, a keď som posledný raz vystrčil nohu na piesok za svojím domom, vyšiel som z toho so strhnutými plavkami a s krváčajúcim nosom. To sa stalo pred tromi rokmi. Bulvár následne prišiel s historkou o tom, ako som sa pohádal s bývalou frajerkou a strašil malé deti.

„Každý týždeň prichádzaš o tisícku sledovateľov.“

„To znie hrozne.“ Vlastne skôr skvele. Možno si o chvíľu budem môcť konečne naplno užiť to, že vlastným domom na pláži.

Jimova tvár bez vrások, za čo môže ďakovať tým najlepším skalpelom, aké si môže človek zaplatiť, sa podráždene zachmúri. „Toto je vážna vec, Oakley.“

„No a čo? Komu záleží na tom, či mi miznú sledovatelia?“

„Chceš, aby ťa ako umelca brali ľudia vážne?“

Už zase táto prednáška? Jim mi ju od mojich štrnástich, keď so mnou podpísal zmluvu, dal azda miliónkrát. „Veď vieš, že áno.“

„Tak sa musíš spamätať,“ zavrčí.

„Prečo?“ A čo má spamätanie spoločné so skladaním skvelej hudby? Naopak, skôr by som mal byť ešte divokejší, preskúmať hranice všetkého, čo život ponúka.

No... vari som to už neurobil? Mám pocit, že za posledných päť rokov som vypil, vyfajčil, zjedol a vyskúšal všetko, čo sa na svete dá zohnať. Nemám ani dvadsať, a už je zo mňa odpísaná hviezdička?

Pri tom pomyslení mi zo strachu prejde po chrbte mráz.

„Lebo tvoje vydavateľstvo premýšľa, že ťa vykopne,“ varuje ma Jim.

Takmer sa pri tej správe roztlieskam ako malý chlapec. Celé mesiace si s vydavateľstvom nerozumieme. „Tak nech.“

„A čo myslíš, ako nahráš ďalší album? Štúdio odmietlo tvoje posledné dva pokusy. Chceš experimentovať so zvukom? Spievať básne? Písať o niečom inom než o zlomených srdciach a pekných dievčatách, ktoré neopätujú tvoju lásku?“

Mrzuto vyzriem na vodu.

Chytí ma za ruku. „Dávaj pozor, Oak.“

Vrhnem naňho varovný pohľad a on ma pustí. Obaja vieme, že nemám rád, keď sa ma ľudia dotýkajú.

„Neumožnia ti nahrávať, ak si zo svojich poslucháčov narobíš nepriateľov.“

„Presne tak,“ súhlasím samolúbo. „Tak prečo ma má trápiť, či ma vydavateľstvo vyhodí?“

„Lebo vydavateľstvá existujú, aby zarábali peniaze, a nevydajú ti ďalšie albumy, ak sa budú domnievať, že sa nepredajú. Ak chceš vyhrať ďalšie Grammy, ak chceš, aby ťa ľudia brali vážne, musíš si zlepšiť povest'. Od sedemnástich si nenahrал nič nové. To už sú dva roky. V hudobnom priemysle je to ako celá dekáda.“

„Adele vydala album v devätnástich a dvadsiatich piatich.“

„Ty nie si Adele, doriti.“

„Som slávnejší,“ odvetím, a nechválím sa. Obaja vieme, že to tak naozaj je.

Prvý album som vydal v štrnástich a odvtedy ma sprevádza iba neskutočný úspech. Každý môj album získal dvojitú platinovú platňu a album s názvom *Ford* podľa môjho priezviska dosiahol dokonca vzácnu diamantovú

platňu. V tom roku som vystupoval na tridsiatich koncertoch po celom svete, všetky sa odohrali na vypredaných futbalových štadiónoch. Na svete nie je ani desať umelcov, ktorí vystupujú na futbalových štadiónoch. Všetci ostatní sa musia uspokojiť s hokejovými arénami, koncertnými sieňami a klubmi.

„Bol si slávnejší,“ opraví ma Jim. „Úprimne, máš devätnásť a už teraz ti hrozí koniec kariéry.“

Napnem sa, keď vysloví to, čoho sa sám bojím.

„Blahoželám, chlapče. O dvadsať rokov, keď budeš vystupovať v televíznych súťažiach, sa nejaké dieťa opýta mamy: ‚Kto je Oakley Ford?‘ A mama odpovie...“

„Pochopil som,“ preruším ho úsečne.

„Nie, nepochopil. Tvoja ďalšia existencia momentálne visí na takom tenkom vlásku, že aj tá mama možno odpovie: ‚Netuším, kto to je.‘“ Jim použije prosebný tón. „Pozri, Oak, chcem, aby si uspel s hudbou, ktorú túžiš skladať, ale musíš so mnou spolupracovať. Celý tento priemysel riadi banda starých belochoch, ktorí sú pod vplyvom kokaínu a moci. Veľmi radi sa zahrávajú s vami umelcami. Sú z toho hotoví. Nedávajú im zámienku, aby sa rozhodli, že im za to už nestojíš. Máš na viac. Verím ti, ale aj ty musíš začať veriť sám sebe.“

„Ja si verím.“

Znejú tie slová rovnako falošne aj Jimovi alebo iba mne?

„Tak sa podľa toho správaj.“

Chce povedať, že mám dospieť.

Načiahnem sa a vytrhnem mu mobil z ruky. Počet mojich fanúšikov na sociálnych sieťach stále dosahuje osem čísiel. Sledujú ma milióny ľudí a hltajú všetky hlúposti, ktoré môj propagačný tím každý deň zverejňuje. Moje topánky. Moje ruky. Nechápavo zízam na to, že príspe-

vok s mojimi rukami získal viac než milión lajkov a podnikol rovnaké množstvo fiktívnych príbehov. Tie dievčatá majú vážne živú predstavivosť. Živú a zvrátenú.

„Tak čo navrhuješ?“ zamrlem.

Jim si s úľavou povzdychne. „Mám plán. Chcem, aby si s niekým chodil.“

„Ani náhodou. Frajerku sme už skúšali.“

V čase vydania albumu *Ford* ma dal manažment dokopy s April Showersovou. Áno, tak sa naozaj volá – videl som jej vodičský. April bola vtedy vychádzajúca hviezda reality šou a všetci sme si mysleli, že vie, ako to chodí. Predstieraný vzťah nás mal udržať na obálkach časopisov a v titulkoch všetkých bulvárnych webov. Áno, vedeli sme, že niektorí budú chrliť oheň a síru, ale vďaka ustavičnej pozornosti médií a špekuláciám sme boli všetkým na očiach. Naše mená poznal každý odtiaľto až do Číny.

Tlačová stratégia zabrala. Nemohli sme si ani kýchnuť bez toho, aby nás pri tom ktosi neodfotil. Celý polrok sme plnili bulvár klebetami a turné *Ford* sa tešilo ohromnému úspechu. April sedela v prvom rade na viac módnych prehliadkach, než som vôbec tušil, že existuje, a dostala obrovskú ponuku na dvojročnú spoluprácu od jednej z popredných modelingových agentúr.

Všetko šlo ako po masle až do konca turné. Nikomu, ani mne, totiž nedošlo, že keď vezmete dvoch tínedžerov a poviete im, aby sa správali ako zaľúbení, začnú sa diať rôzne veci. A tak sa aj stalo. Jediný problém? April sa domnievala, že tie veci budú pokračovať aj po konci turné. Keď som jej však chrstol do tváre, nech si to vyhodí z hlavy, nebola z toho práve nadšená – a mala dosť veľkú základňu na to, aby mohla vykričať do sveta, ako veľmi nešťastná vlastne je.

„Toto nebude ako s April,“ ubezpečí ma Jim. „Chceme apelovať na všetky dievčatá tam vonku, na tie, ktoré snívajú o tom, že sa prejdú po červenom koberci, ale myslia si, že to nikdy naozaj nedosiahnu. Nechceme modelku ani hviezdu. Chceme, aby sa tvoje fanúšičky nazdávali, že si dosiahnuteľný.“

Napriek svojmu najlepšiemu úsudku sa opýtam: „A ako to urobíme?“

„Nájdeme ti normálne dievča. Začne ti písať cez sociálne médiá. Bude s tebou flirtovať cez internet. Ľudia uvidia, že spolu komunikujete. Potom ju pozveš na koncert. Spoznáte sa, zalúbite sa do seba, a bum. Zase z teba bude lámač srdc.“

„Moji fanúšikovia April neznášali,“ pripomeniem mu.

„Niektorí áno, ale milióny ju zbožňovali. A ďalšie milióny ťa začnú zbožňovať, keď sa zalúbiš do obvyčajnej baby, lebo všetky dievčatá ju budú považovať za svoju zástupkyňu.“

Zatnem zuby. „Nie.“

Ak chcel Jim vymyslieť spôsob, ako ma mučiť, je na dobrej ceste, lebo sociálne siete neznášam. Keď som vyrastal, fotky mojich prvých krôčikov putovali tým, čo ponúkli najviac peňazí. Mama mi neskôr tvrdila, že výťažok šiel na charitu. Verejnosť ma pozná odmala. Niektoré časti svojho života si chcem nechať pre seba, a práve preto platím niekoľkým ľuďom celý majetok, aby som sa tým nemusel zaoberať.

„Ak do toho pôjdeš...“ Jim sa významne odmlčí. „Tvoj album bude produkovať sám King.“

Otočím sa tak prudko, až Jim prekvapene odskočí. „To myslíš vážne?“

Donovan King je najlepší producent v krajine. Pracoval už na všetkom od rapu cez country až po rock.

Robí z umelcov legendy. Raz som s ním čítal rozhovor, v ktorom vyhlásil, že by nikdy nepracoval s popovými hviezdami a ich komerčnou hudbou bez duše, nech už by mu za to chcel ktokoľvek zaplatiť hocičo. Spolupracovať s Kingom je môj sen, ibaže doteraz odmietol všetky ponuky z mojej strany.

Keď nemal záujem produkovať album *Ford*, prečo by chcel pracovať na tomto najnovšom albume? Prečo teraz?

Jim sa na mňa uškrnie – tak zoširoka, ako mu to jeho plastické operácie dovoľia. „Áno. Povedal, že ak to myslíš vážne, mal by záujem, ale potrebuje dôkaz.“

„A ten dôkaz má byť frajerka?“ spýtam sa neveriacky.

„Nie frajerka, ale to, čo vzťah s neznámym obyčajným dievčaťom znamená. Že stojíš nohami pevne na zemi a robíš hudbu pre hudbu, nie pre peniaze a slávu.“

„Veď stojím nohami na zemi,“ namietnem.

Jim odfrkne a palcom ukáže k francúzskym dverám za nami. „Tak mi povedz, ako sa volá to dievča, ktoré tam spí?“

Snažím sa nestrhnúť. „Ja... neviem,“ zašomrem.

„To som si myslel.“ Zamračí sa. „Chceš vedieť, pri čom včera večer vyfotili Nickyho Novaka?“

Začína sa mi točiť hlava. „Ako s tým, dopekla, súvisí Novak?“ Nicky Novak je šestnásťročný popový spevák, s ktorým som sa ešte nikdy nestretol. Jeho chlapčenská skupina práve vydala debutový album a už teraz im patria prvé priečky hitparád. One Direction sa musia snažiť, aby im stačili.

„Opýtaj sa, čo včera Novak robil,“ vyzve ma Jim.

„Fajn, ako chceš. Čo robil Novak?“

„Hral bowling.“ Manažér prekríži ruky na hrudi. „Odfotili ho na bowlingu, kde bol na rande s frajerkou – s dievčaťom, s ktorým chodí už od základnej.“

„Ten sa teda má.“ Prevrátim oči. „Takže mám tiež chodiť na bowling? Myslíš, že toto Kinga presvedčí, aby so mnou spolupracoval? Keď ma uvidí, ako sa oháňam ťažkými guľami?“ Mám čo robiť, aby mi z hlasu nezaznieval sarkazmus.

„Práve som ti povedal, čo by si mal urobiť,“ zavrčí Jim. „Ak chceš, aby ti King produkoval album, musíš mu ukázať, že to myslíš vážne. Že chceš skončiť s večierkami a so zástupmi dievčat, ktoré ani nepoznáš po mene, a usadiť sa s niekým, kto ťa uzemní.“

„To mu pokojne nahovorím.“

„Potrebuje dôkaz.“

Pozriem späť k oceánu a chvíľu len tak stojím a dívam sa, ako sa príboj láme o pláž. Na tom albume pracujem posledné dva roky – nie, skôr sa snažím pracovať na ňom a nejde mi to – a teraz mám konečne pocit, že je naozaj na dosah. Producent ako King by mi mohol pomôcť prekonať tvorivý blok a zložiť hudbu, akú som vždy chcel.

A jediné, čo pre to musím urobiť, je chodiť s normálnym dievčaťom? To by som mal zvládnuť. Každý umelec sa musí niekedy v živote obetovať pre svoje umenie.

Či nie?

2

ONA

„Nie.“

„Veď som ti ešte ani nepovedala, čo chcem,“ namietne moja sestra.

„Ani nemusíš. Stačí vidieť tvoj pohľad.“ Vytiahnem z mikrovlnky slaninu a na každý tanier naložím štyri plátky.

„Aký pohľad?“ Paisley si premeria svoj odraz v zadnej strane lyžice, ktorou som miešala vajíčka.

„Ten, čo mi napovedá, že sa mi to, čo mi chceš povedať, nebude páčiť.“ Odmlčím sa a naservírujem zvyšok raňajok pre dvojčatá. „Alebo že som príliš mladá, aby som tomu porozumela.“

„Pche. Každý vie, že si rozumnejšia než väčšina dospelých. Skôr si želám, aby si bola o čosi spontánnejšia. Všetko by sa tým uľahčilo.“

„Raňajky sú na stole!“ zakričím.

Paisley si povzdychne, keď sa na schodoch ozve dupot nôh. Naši bračkovia sú neskutočne hluční, jedia obrovské množstvá a starostlivosť o nich vychádza neuveriteľne veľa. Na to môžem povedať jediné – vďaka bohu za sestrinu novú prácu. S peniazmi vychádzame horko-ťažko, hoci Paisley robí s tou trochou, ktorú nám

nechali rodičia, hotové zázraky. Pracujem ako čašníčka v reštaurácii Sharkey's, aby som našej rodine trochu pomohla, ale nezostáva nám toho veľa. Spencer aj Shane tvrdia, že s peniazmi na ich vysokú školu si nemusíme robiť starosti, lebo chcú získať plné športové štipendium. Zatiaľ vynikajú iba v prejedaní sa, takže s tým príliš nepočítam.

Kým sa dvojčatá takmer strmhľav vrhnú do jedenia raňajok, Paisley im naleje mlieko a položí k tanierom obrúsky. Azda ich použijú namiesto kuchynskej utierky. Ani tomu však príliš neverím.

Popíjam kávu s mliekom a pozerám sa, ako moji dvanaásťroční bratia konzumujú prvé z asi šiestich dnešných jedál. Zatiaľ čo sa sťažujú na to, že vianočné prázdniny sú krátke, premýšľam, aké je skvelé, že na rozdiel od nich nemám tento rok ani jeden predmet.

„Vaughn,“ pripomenie sa Paisley naliehavo. „Naozaj sa s tebou potrebujem porozprávať.“

„Už som ti povedala, že nie.“

„Myslím to vážne.“

„Tak dobre, fajn. Hovor.“

„Vonku,“ kývne hlavou k zadnému východu.

„My nebudeme počúvať,“ prisľúbi Spencer.

Shane súhlasne prikývne, lebo tak to u nich chodí: Spencer hovorí a Shane podporí všetko, čo brat hovorí, aj keby s tým nesúhlasil.

„Vonku.“ Paisley tentoraz mykne hlavou skoro bolestivo, a tak sa nad ňou zľutujem.

„Až po tebe.“

Zabuchnú sa za nami sieťové dvere. Napijem sa rýchlo chladnúceho nápoja a sledujem, ako Paisley chvíľu hľadá správne slová, čo mi trochu robí starosti, lebo sestra vždy vie, čo povedať.

„Tak dobre, chcem, aby si si ma vypočula. Nič nehor, kým neskončím.“

„Nevypila si dnes ráno priveľa energy drinkov?“ opýtam sa. Obe vieme, že Paisley je závislá od kofeínu.

„Vaughn!“

„Dobre, dobre.“ Naznačím, že si zatváram ústa na zips. „Už ani slovo.“

Prevráti oči. „Máš si ich zazipsovať až po poslednom slove, nie pred ním.“

„Detaily, hlúposti. Spusti už. Slúbila som, že tá nebudem prerušovať.“

Zhlboka sa nadýchne. „Vieš, že mi konečne dali vlastnú kóju, takže sa o ňu už nemusím deliť s druhou asistentkou, však?“

Prikývnm. „Oni“ sú jej šéfovia v agentúre Diamond Talent Management. Paisley tam pracuje ako asistentka tlačového oddelenia, no v skutočnosti je to iba o niečo lepšia pozícia než sekretárka – varí kávu, tlačí milión kópií a trávi neskutočne veľa času na poradách. Prisahala by som, že ľudia, pre ktorých pracuje, sa radia častejšie než celé OSN.

„Nuž, pri mojom stole je nástenka. Smiem si na ňu dať fotky, tak som si ich včera niekoľko priniesla. Napríklad tú fotku mamy a ocka, ktorú máme rady – tú, na ktorej sa bozkávajú na drevenej promenáde, vieš? A fotku dvojčiat v bejzbalovom tábore. A dala som si tam tiež teba na pláži pri táboráku, kde sme pred mesiacom oslavovali tvoje narodeniny.“

Najradšej by som na ňu zamávala, aby som jej naznačila, že má zrýchliť. Paisley trvá celú večnosť, kým sa dostane k jadru veci.

„No a teraz počúvaj. Okolo môjho stola prešiel Jim Tolson...“

„Kto je Jim Tolson?“ opýtam sa a poruším tak svoj slub mlčania.

„Brat môjho šéfa. Pracuje ako manažér najslávnejších hudobníkov na svete.“ Paisley je taká nadšená, až celá očervenie. „Takže prešiel okolo mňa, uvidel na mojej nástenke tvoju fotku a opýtal sa, či si ju môže na chvíľu požičať...“

„Fuj! Nepáči sa mi, kam to speje.“

Vrhne na mňa škaredý pohľad. „Ešte som neskončila. Slúbila si, že budeš ticho, kým nedopoviem.“

Prehltne povzdych. „Prepáč.“

„Privolila som, ale pripomenula som mu, nech mi ju vráti, lebo túto fotku svojej mladšej sestry mám najradšej. Tak si ju vzal a na chvíľu zmizol v kancelárii svojho brata. Zavolať si tam kopu asistentov a všetci hovorili o tvojej fotke...“

Teraz sa mi už naozaj nepáči, kam to speje.

„V agentúre sa chystá niečo veľké,“ dodá Paisley. „Neviem, čo to je, lebo som iba asistentka, ale pán Tolson chodí stále sem a tam, celý týždeň sa háda s bratom a každú chvíľu sa potajomky radia v zasadačke.“

Prisahám, že ak neprejde k jadrú problému, zbláznim sa asi.

„Aby som to skrátila, môj šéf Leo si ma zavolať do Jimovej kancelárie a začali sa ma vypytovať na veľa vecí v súvislosti s tebou.“ Zrejme si všimne, že sa tvárim trochu ustráchané, lebo ma rýchlo ubezpečí: „Nič príliš osobné. Jim chcel iba vedieť, koľko máš rokov, aké máš záľuby, či si niekedy nemala problém so zákonom...“

„Ehm, čože?“

Paisley si otrávene povzdychne. „Chcel sa iba uistiť, že nie si kriminálnička.“

Hodím slub mlčania za hlavu. Na to, aby som ho dodržala, som príliš zmätená. „Prečo sa o mňa ten agent...?“

„Manažér,“ opraví ma.

„Manažér...“ Prevrátim oči. „Prečo sa o mňa ten manažér tak zaujíma? Vravela si, že pracuje pre hudobníkov – azda chce zo mňa urobiť svoju klientku? Upozornila si ho, že neudržím ani tón, však?“

„Ach, jasné. Na to sa tiež pýtal – či máš nejaké ‚hudobné ambície‘.“ Pri tých slovách naznačí vo vzduchu úvodzovky. „Bol rád, keď som mu odpovedala, že, po prvé, nie si žiadna speváčka a, po druhé, že sa chceš stať učiteľkou.“

„Takže čo chce? Aby si mi ho dohodila? Lebo to je nechutné. Koľko má rokov?“ opýtam sa skepticky.

Mávne rukou. „Tuším čosi po tridsiatke. Ale o to nejde.“

„Tak o čo ide? Celkom by ma to zaujímalo.“

Paisley sa na okamih odmlčí. A potom na jediný nádych vyhrkne: „Chcú, aby si tento rok predstierala, že chodíš s Oakleyom Fordom.“

Betónové schody pokropí spŕška vychladenej kávy a slín. „Čože?“

„Sľubujem, že to nie je také hrozné, ako to znie.“

Prehrabne si zvyčajne dokonale upravené čierne miúdo. Až teraz si všimnem, že vlasy jej trčia na všetky strany. Paisley je väčšinou ako zo škatuľky – od lesklej hlavy až po špičky topánok bez podpätkov, ktoré si každý večer leští.

„Pán Tolson si myslí, že si pre tú prácu ako stvorená,“ prezradí mi. „Tvrdí, že si pekná, ale nie prehnane. Skôr prirodzene, pôsobíš ako dievča od susedov. Povedala som mu, že si rozumná, stojíš nohami pevne na zemi. Domnieva sa, že tým Oakleyho vyvážiš, lebo ten to občas dokáže prehnat...“

„Tak počkať, vráťme sa trochu,“ preruším ju. „Hovoríš o Oakleyom Fordovi, popovej ikone? O Oakleyom Fordo-

vi, chalanovi, ktorý má na tele vytetovaných toľko dievčenským mien, že by si ho človek mohol pomýliť s telefónnym zoznamom na bývalé modelky Victoria's Secret? O Oakley Fordovi, ktorý sa v chráme Angkór Vat pokúsil stiahnuť nohavice mníchovi a takmer spôsobil medzinárodný škandál? O tom Oakley Fordovi?“

„Áno, presne o tom.“ Pokrčí nos. „A vytetované má iba jedno meno, a to meno svojej matky.“

Nadvihnem obočie. „To ti povedal on alebo si to videla na vlastné oči?“

Oakley má devätnásť a Paisley dvadsaťtri, takže sa to mohlo stať, hoci to znie dosť nechutne. Nie preto, lebo je mladší, ale preto, lebo Paisley je príliš skvelá na to, aby si k telu pripustila akéhokoľvek slávneho hlupáka.

„Fuj, Vaughn.“

„Pozri, ak to myslíš vážne, moja odpoveď znie: nie. A mám na to toľko dôvodov, že ani neviem, či máme čas, aby som ti ich všetky vymenovala. Jeden ti však poviem – nemám Oakleyho Forda rada.“

„Asi tri mesiace si si jeho album púšťala stále dokola.“

„Keď som mala pätnásť!“ Oakley Ford bol iba krátkodobá fáza. Ako retiazky s prívěskami pre najlepšie kamarátky a Hannah Montana. Navyše mi jeho správanie pripadalo vždy odporné. Po desiatej alebo koľkej fotke, na ktorej sa obližoval s nejakou dievčinou v klube, na mňa začal pôsobiť akosi slizko.

Paisley si znovu prehrabne vlasy. „Viem, že si si chcela dať rok pauzu od štúdia. A chcem, aby si si ho užila. Naozaj. Toto by ti ani nezabralo priveľa času. Iba hodinu, možno dve každý deň. Pár večerov. Pár víkendov. Asi toľko času, koľko by si strávila servírovaním jedla v Sharkley's.“

„Hm, a nezabúdaš náhodou na niečo?“